

2. postna nedelja B

*Hôdil bom pred Gospodom
v deželi živih. (Ps 116,9)*

Prvo berilo

1. Mojzesova knjiga 22,1-2.9a.10-13.15-18

Tiste dni je Bog preskušal Abrahama. Rekel mu je: "Abraham!" Odgovóril je: "Tukaj sem." Pa je rekel: "Vzemi svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš, Izaka, in pojdi v deželo Moríja! Tam ga daruj v žgalno daritev na gori, ki ti jo bom pokazal!"

Prišla sta na kraj, o katerem mu je Bog rekel. Tam je Abraham sezidal oltar in razložil drva. Potem je Abraham stegnil svojo roko in zgrabil nož, da bi zaklal svojega sina. Tedaj mu je zaklical Gospodov angel iz nebes in rekel: "Abraham, Abraham!" Odgovóril je: "Tukaj sem." In je rekel: "Ne steguj svoje roke nad dečka in ne stôri mu ničesar, kajti zdaj vem, da se bojiš Boga, saj mi nisi odrekel svojega sina, svojega edinca." Abraham je povzdignil oči in pogledal, in glej, za njim je bil oven, ki se je z rogovi zapletel v grmovje. Abraham je torej šel in vzel ovna in ga daroval v žgalno daritev namesto svojega sina.

Gospodov angel je drugič poklical Abrahama iz nebes in rekel: "Prisegel sem pri sebi, govóri Gospod: Ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega edinca, te bom zares obilno blagoslôvil in silno namnóžil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek, ki je na morski obali. Tvoji potomci bodo vzeli v posest vrata svojih sovražnikov in s tvojimi potomci se bodo blagoslavljali vsi narodi na zemlji, ker si poslušal moj glas."

Drugo berilo

Rimljanom 8,31b-34

Bratje in sestre, če je Bog za nas, kdo je zoper nas? On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podáril? Kdo bo obtoževal Božje izvóljence? Bog, ki opravičuje? Kdo bo obsojal? Kristus Jezus, ki je umrl, še več, ki je vstal od mrtvih in sedi na Božji desnici ter posreduje za nas?

Tisti čas je Jezus vzel Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spremenil. Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom. Oglásil se je Peter in rekel Jezusu: "Učitelj, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega." Ni namreč vedel, kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili. Narédil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslišal glas: "Ta je moj ljubljani Sin, njega poslušajte!" Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več razen Jezusa samega, ki je bil z njimi. In medtem ko so šli z gore, jim je naróčil, naj nikomur ne pripovedujejo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih. To besedo so ohranili zase in se med seboj spraševali, kaj pomeni vstati od mrtvih.

V preišljanje

Vsako leto obsegajo temeljne izjave prvih dveh postnih nedelj celotno izkustveno širino človekove eksistence in človekove odrešitjske in ali pogubne zgodovine. Na prvo nedeljo doživljamo prek Jezusove skušnjave v puščavi skušnjave lastnega življenja, ki jim je človek izpostavljen od vsega začetka. Danes, na drugo postno nedeljo, daje Jezusova spremenitev zablesteti tisti svetli prihodnosti, ki je cilj vsakega človeškega upanja.

To upanje se še ne more v celoti izpolniti. Še je prehitro, da bi šotore dokončno postavili. Jezus opominja svoje učence vedno znova, da vstajenje predpostavlja trpljenje in smrt. V tej življenjski napetosti smo tudi mi sami: sicer se nam vedno znova odpira, Bogu bodi hvala, pogled na dokončno velikonočno veličastvo, a obenem smo še vedno na poti, kjer se srečujemo s križem in smrtjo, v manjšem in večjem oziru, vse do naše lastne telesne smrti, ko umremo našim dragim na koncu svojih in njihovih dni. Ne da bi pretrpeli bolečino velikega petka in nemoč velike sobote, ni nikakršnega vstajenja.

Bodimo zadržani v preneglem oznanjanju velikonočne aleluje, če še sami nismo prišli skozi prepade velikega petka, da bi doživeli vstajenje iz globine groba. Bodimo previdni z vsem tem, da bi pridigali Kristusovo veličastnost, posebej še pri ljudeh, ki morajo trpeti veliko bolečino in globoko stisko. Spoštovanje pred njihovim trpljenjem nam narekuje, da jih spremljamo molče in vživljajoče v njihovo življenjsko zgodbo, v upanju na to, da jim bo Bog v ustreznem času podaril svoje vstajenje in veličastnost.

V postnem času lahko doživljamo življenjsko izkušnjo položenosti med skušnjavo in spremenjenostjo v zgoščeni obliki. Potrebna je globoka Abrahamova vera v Božjo obljubo odrešitve, da bi lahko srečno prišli skozi marsikatero skušnjavo ali navidez brezizhodno situacijo, ne brezvoljno, ne brez strahu in bolečine, a vendar v zaupanju v to, da da je Bog v nas in okoli nas, da hoče, da bi imeli prihodnost in življenje. Tako zaupanje v Boga človeku ne jemlje samoodločanja in odgovornosti, pač pa mu šele daje tisto zakoreninjenost, iz katere lahko premaga svoj strah in poln zaupanja v svobodi lahko naredi nove in ustvarjalne korake. Če se potrudimo za tako zaupanje v Boga, potem hodimo natanko proti tisti prihodnosti, o kateri utegnemo dobiti vpogled v današnjem evangeliju.